

Het verhaal van de drie bomen

Er waren eens drie bomen. Tijdens een heel harde storm verloren ze alle drie een tak waarvan ze erg hielden. De bomen gingen alle drie op een andere manier met hun verlies om. Een paar jaar later ging ik op zoek naar de bomen en heb ik ze weer gevonden.

De eerste boom rouwde nog steeds om zijn verlies en ieder voorjaar, als de zon hem uitnodigde te groeien, zei hij: 'Nee, dat kan ik niet want ik mis een belangrijke tak.' Deze boom was klein gebleven en stond in de schaduw van andere bomen. De zon kon er niet meer bij. De wond waar de tak was afgebroken was na het verlies niet meer verder gegroeid.

De tweede boom was zo geschrokken van de pijn dat hij had besloten om het verlies te vergeten. Hij was moeilijk te vinden, want hij lag op de grond. Hij was bij een voorjaarsstorm omgewaaid om dat zijn wortels geen houvast meer hadden in de aarde. De plek van de wond was moeilijk te vinden. Deze zat verstopt achter een heleboel vochtige bladeren.

De derde boom was ook erg geschrokken van de pijn en de leegte in zijn lijf. Hij had gerouwd om zijn verlies. Het eerste voorjaar, toen de zon hem uitnodigde om te groeien, had hij gezegd: 'Dit jaar nog niet, het is te vroeg.' Toen de zon het tweede voorjaar weer terugkwam met de uitnodiging had hij gezegd: 'Ja zon, kom maar, ik wil weer groeien. Ik weet dat er nog veel te groeien is.' De derde boom was moeilijk te vinden want hij was groot en sterk geworden. Dat had ik niet verwacht. Gelukkig kon ik hem herkennen aan de dichtgegroeide wond die vol trots in het zonlicht stond.

Naar een verhaal van Evert Landwaard

